

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy: 308

Hely:

Idő: "1950"

Személy:

Helyszám:

Szerző:

Cím: *Vasárnap kirándulunk*

Forrás: *Szias Ujság*

<i>Bp.</i> (Hely)	<i>1950. jún. M.</i> (Idő)	<i></i> (Köt. v. füz.)	<i></i> (Oldal)
----------------------	-------------------------------	---------------------------	--------------------

KisUjság
1950 JUN 11

alant:

Budapesti Képeslapok:

Vasárnap kirándulunk...

Soha ilyen

vidám tömegmozgalmat, mint ez a szerleáradó vasárnapi Nagybudapest, ez a jókedvű népvándorlás, amely vasárnap hajnalban pléh-hangú vekker-órák riadójával kezdődik, folytatódik hátizsákok és kacéran, oldalvást billegő kis torniszterek megtömésével, valamint mindama közlekedési eszközök puccs-szerű megrohamozásával, amelyek arra hívatottak, hogy a légszomjban, vízimádatban és természetrajongásban élő embereket kirepítse a világ valamennyi églája felé. Ez a meghökkentő korai kánikula, amely a július-augusztus hivatalos nyarat messze megelőzve, teljes forróövi fegyverzetben toppant be a Wesselényi-utcába éppen akkor, amikor a külső Jászberényi-útra, ezer és ezer lakásba küldte el álmatag pillantású futárait, a mézszöke napfénnel felvirradó vasárnapokat és Budapestet menetoszlopokba tömörítette, amelyek gyalog, hajón, HÉV-en, autobuszon, biciklin, csónakon, autón és motoron nekivágtak a Jánoshegynek, a lágymányosi Dunának és a Római-partnak. Kisebb alakulatok — minőségi füstöltkolbász illatát vonszolva maguk után — dandárokbá és regimentekbe tömörülve, egyetlen rohammal foglalták el a

dunaparti fűzeseket, a hűvös illatú hegyi erdőket, a napszitta vászonra emlékeztető dunai hullámokat, valamint a strandfürdőket, ahol a déli órákban sem lehet megkülönböztetni a napolajt és a diósrétes szagát. A városban kóros néptelenség mulatkozott, ha valaki gyufa nélkül ereszkedett le az utcára rágyújtási szándékkal, félórát is bandukolhatott, míg egy parázsló Virginiával találkozott.

Egy kismotor

kölesön - hirtokában összekötőnek szegődünk a turistaszalámi ütlegek, helyi és alkalmi kugli-kupadöntők és vadevezős flotillák közé, amelyek a nyár központi irányítása által szelles és változatos terepen vették fel a küzdelmet a hőség zárt oszlopokhan menetelő harcosaival. Legelőször a *margitszigeti Palatinus* lobogója alatt letelepült hadvezetőséghez robtunk, ahol már a koradéli órákban kitéltek a tábiát úgy a pénzlár, mint a kerékpárkölesönző fölé. Az alig belátható fürdön valóban minden hely meglelt, a hullám-medencében pedig a vihargép indulását jelző kolompszó után csak a pesti 6-oson harcedzett esatárok tudtak maguknak annyi helyet kiküzdeni, amelyen fejükre boruló hullámok a köteles kortyot lenyelhették. Komoly buvárúszókat kerge-

tett kínos zavarba az a tény, hogy rávasszul alámerülve, csak a legnagyobb nehézségek árán tudtak maguknak annyi helyet kitaposni, ahol esapzott üstökkel ismét a napfényre kerülhetek, majd elmehettek egy korsó sört inni a nagy lelki ijedelemre. A meleg medencékben víz alá rejtett betonfoteleknek alig akadt gazdájuk, mert a csúsz, az isiász és a reuma nem szenvedheti ezt a vidám, vasárnapi ricsajt, elbujdosik előle, mint az ördög a tömjénfüst elől.

A turisták

hevenyészelt főhadiszállása a szentendrei HÉV állomás, ahol ezek a komoly és kissé büszke emberek, a természetjárás telkent papjaihoz illő magatartással várakoznak egymásra, litkos jelvényeik és szokásaik hirtokában. A szegek ragyognak a vörös durábel-bakan-csokon, a hátizsákok feszesen és főr-sziftosan csomagoltak, nem akárhogyan behajjigálva ám a snidlinges körözöttet a keresztreljvényűjság tözsomszedságába. Példás rend és fegyelem jellemzi a turistákat, kezdve a zsinóron függő térképtől, amelyben szépen elő van hajtogatva a Nagy-villám szakasza, egészen a kulacsig, amelyben limonádé lötyög, nem pedigen szódavizes kadarka, mint azt irigy céhenkivüliek szívesen állítják a turistákról. A turisták élén vezető halad, nem pedigen Józsi bácsi keménykalapban és lüszterkabátban és azzal a csatakiáltással, hogy gyer-tek csak utánam, tudok én egy halászcsárdát, miesoda halászlevél et-

tem én ott egyszer. A halászcsárda azután nem kerül elő, mivel Józsi bácsi 1923-ban ette ott azt a „micsoda“ halászlevét és különben sem Káposztásmegyeren volt, hanem Dunaharasztilban. A turisták mindig odaérnek, ahová indulnak és főleg ebben különböznek a kirándulótól, aki hajóval indul Visegrádra és kiszáll a Timár-utcánál, mert eszébe jut, hogy éppen kugliverseny van az Ezüst kecskében.

A kugliverseny

szintúgy a vasárnapi kirándulás tárgykörébe tartozik, mert óbudai eseményeknek számít, viszont a döntőt a ferencvárosi fodrászok kugli egylete vívja a nagycsarnoki árusokkal, a verseny színhelyére való felvonulás tehát kimeríti a kirándulás tényállásait. Érkezésünk pillanatában különben a csarnoki együttes vezet 993 fával a fodrászok 798 fájával szemben. Éppen a fodrász csapat kimagasló egyénisége áll dobásnak. Kecsésesen célóz a golyóval, felszemet behunyva, mikor is az ellentáborból felröppen egy jóízű hang:

— Ne nézegesse annyit, szaktárs, nem bakompart az!

A hidegvérű figaró azonban éppen harmónikusnak találja az irányzatot a lendülettel, láncos léptekkel nekiindul a deszkának és hűvölő pillantások közepette elereszti a golyót. A golyó pedig gurul a finoman döngölt és öntözött agyagon és úgy meilbevágja a fakirályt, hogy az nyomban hanyattveti magát teljes népségével egyetemben. A szikár hajművész

másodszorra ugyancsak kilencet aprít, mindössze a harmadik dobásnál marad állva két fája. A nemes példa vonz és a fodrászok alaposan feljönnek, mire a csarnoki divízió parancsnoka az erősítés iránt ad ki parancsol, amely így hangzik:

— Még harminckét korsó világoslat!

Mivelhogy mindkét csapat 16—16 főből áll a tekecsoporthban a sör, mint kondíciójavító elixir nem képezheti egyik vagy másik csapat privilegiumát. Es az egész amúgyis csupán akontó a győzelmi trófeaként az udvarra gurított és „rövid“ csapravert söröshordó rovására.

Az evezősök

ezalatt szétrajzoltak a Dunán. Hosszú lábú molnárpókként cikáznak a párevezős vizibatárok, valamint a szunyogtermelő szkiffek, míg a kajakok szapora lapátolással, sebesen surrognak előre. Néhol egy vitorla imholyog, mintha azon löprengene, miért nem lehet vízfolyással szemben utazni ellenszéllel. A motorosok körében nagy változás tapasztalható. Ellűntek a hófehér lakkozású és mahagónibarna és cédrusfekete bordákra épült esodajachtok és helyükre lépett tömémentelen sok apró, vígan pöfögő, fürgé kis oldalmotoros, amelyek szép ezüstmázás tortaszetelekre szabdalják a Duna hátát. Bátor fejek is találhatóak a vízben, amely hivatalos becslés szerint még mindössze tizenhét fokra szelídült a nyár ostromától, annál népesebbek azok az árnyas zöld grották és lugasok, amelye-

ket jólelkű, vén fűzfák alkottak azok számára, akik megúntva a Duna nagy nyilvánosságát, egy kis magány felé fordították a csónakjuk orrát. Hiányzik azonban a régi pesti vikend elsőszámú és legkellemesebb tartozéka a gramofon, amely Benny Goodman jazzparafrázisaival üzte a szunyogot és a löbbi kiránduló idegeit. Ahol zenére szomjaznak a kedélyek, valamint láncra is, ott mindig akad néhány egészséges, friss torok, valamint harsány csattogtatásra kiválóan alkalmas tenyér és a térdigérő fűben máris ott „zakatol“ két tucat fiú és lány, vagy éppen a ropogós ütemű „karikást“ kopogják, amely most hódította el a boogie-woogie-től az erdők-mezők tündéri láncparkettáit.

Estére jár, amikor azután a vasárnap este emberözön vékonyan-vastagon kezd visszacsurogni Budapestre. A „csurgást“, mint vikendszakkifejezés ugyan a vadevezősök sajátították ki maguknak, de csak csurgás az, ahogy a gyalogösvények poros, fáradt-boldog vándorai, a lakodalmi virágdíszben lobogó HÉV-szerelvények ulasai, a cserebogárzűmmögéssel iramló kismotorok páros lovasai, a kirándulóhajók rekedtre dalolt tömegei visszatérnek a városba. És viszik magukkal a levendulacsokrokát naftalin hegyett, az erdő és a víz tartós, friss illatát, a napsütés finom kis pörköléseit, egy kis jóleső, szokatlan sajjást a csontokban, vidám bogáncsot a nadrágszárra tapadva és egy nagy elhatározást, amelyet a családapák ekként nyilvánítanak a család előtt:

— Vasárnap megint kirándulunk!...